

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 8. S. Pacomii initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

rus videns, quod prior Ammon transfisset, nec ullum in eo madoris signum apparet, quærebat, quomodo hoc fieri potuisset, & tamdiu quærendo molestus institit, donec ille miraculum fateretur, fidem danti, nulli se hominum ante Ammonis mortem, hanc rem revelaturum. Sæpe Ammon Antonium conveniebat, & cum aliquando S. Antonius ad eum venisset, novi monasterii locum signarunt, infigentes ibi crucem, duodecim miliarium, seu quatuor leucarum distantia, quam S. Antonius sufficere judicavit. S. Ammonii uxor etiam sua ex parte multarum Virginum Mater extitit, quam ipse bis in anno invisebat. S. Ammon obiit anno ætatis sexagesimo secundo; dormitionis horam S. Antonius tredecim dierum itinere distans, cum animam ejus in Cœlum ascendere vidisset, cognovit.

Sæculum IV.
A. C. 313.

Coteler. monum. to. 1.
p. 352.

§. VIII.

S. Pacomii initia.

Tunc temporis in superiore Thebaide vivebat S. Pacomius, omnium primus, a quo Regulam habemus, & qui vitæ Cœnobiticæ integram formam dedit. Natus in Thebaide parentibus Infidelibus, suam ab unguiculis Idololatriæ aversionem prodidit, quippe cum vinum Idolis libatum gustasset, mox iterum evomit.

v. Gr. apud
Boll.

Sæculum IV. munit. Alia die cum Parentes eum ad
 A. C. 313. sacrificandum Idolo in Nili ripam duxis-
 sent, Sacrificio rite cæremonias pera-
 gente, soliti effectus non sequebantur,
 rei novitatem stupenti Dæmon, infantem
 Pacomium silentii causam esse, indicat,
 exclamans: *quid hic Deorum inimicus!*
cito expellite! Parentum deinde cura
 Ægyptiorum litteris sedulo excultus, ad-
 huc puerulus castitatem amabat, & ab-
 stinentia exercebatur. Annum agens vi-
 gesimum militiæ nomen dare coactus est
 in bello Constantini contra Maxentium.
 Navi cum pluribus aliis impositus, ve-
 spere ad quamdam urbem pervenit, quo-
 rum cives juvenum miserti, quod inviti
 ad militiam abducerentur, omnia hospi-
 tibus officia liberaliter exhibebant; in-
 terrogavit Pacomius, quinam essent hi
 homines, tanta in hospites charitate? re-
 sponsum est, esse Christianos; ipse ite-
 rum, quid hoc Nominis esset? docent
 alii, Christianos esse hominum genus,
 qui in JESUM Christum unicum Dei Fi-
 lium credebant, & omnibus beneficia
 præstare studebant, bonorum operum
 mercedem in vita futura sperantes. Hæc
 audiens Pacomius, levatis in cælum ma-
 nibus, ait: *Omnipotens Deus! qui creasti*
Cælum, & terram! si me ex hac afflictio-
ne eripueris, & modum optimum tibi ser-
 An. 313. *viendi ostenderis, hunc omnibus diebus vi-*
 ta

tæ meæ tenebo. Iter igitur prosequetur, & quoties tentatio invaderet, sensuumque illecebræ blandirentur, memoria promissi, Deo facti, animum obfirmabat.

Sæculum IV.
A. C. 313.

Ubi finis belli fuit, Pacomius, missione obtenta, in Thebaiden reversus, Ecclesiam cujusdam oppidi, nomine Chinosci, adiit, ubi inter Catechumenos receptus, haud multo post baptizatus est. Cum deinde fama didicisset, quemdam Senem Palemonem in intimo deserti Deo servire, abjecta omni mora, illuc se contulit, pulsavitque cellulæ ostium; Senex ostio semiaperto, voce, & vultu severus inquit: *quid petis?* dixit Pacomius: *Deus me misit ad te, ut Monachus essem.* Palemon respondit: *non potes hic esse Monachus; non res est facilis, monastice vivere, plures hic venerunt, quod eos tæderet in Mundo vivere, & non perseverarunt.* Pacomio ulterius instante, subjunxit Palemon: *dixi jam tibi, te in hoc Monasterio suscipi non posse; vade in aliud, & si ibi aliquamdiu pœnitentiam egeris, tunc potero te recipere.* Scito autem Fili mi! & perpende, me nullo cibo uti, nisi pane & sale; nunquam oleum adbibere, non vinum bibere; mediam noctem vigilare, eamque recitandis Psalmis, aut S. Scripturæ meditationi impendere, non nunquam tota nocte quietem non capere. Hæc audiens trepidabat

dabat

Sæculum IV.
A. C. 313.
dabat Pacomius, omnia tamen promisit tanto fidei fervore, ut victus S. importunitate Palemon aperto ostio habitum Monasticum supplici dederit. Ex his sacrorum Exercitiorum antiquitas dispicitur, quippe S. Pacomii Conversio serius, quam *An. 313.* anno 313. contingere non potuit.

Igitur apud S. Palemonem mansit; labor manuum ejus erat filare villos facis faciendis, ut haberent, unde pauperes alerent. Quadam die Paschæ Palemon jussit Pacomium cibum parare pro festi Solemnitate; Pacomius sali, quæ olera sylvestria condire solebant, parum olei immiscuit, quod ubi Palemon vidit, frontem verberans, cum lacrymis dixit: *Dominus meus crucifixus fuit, & ego oleum comedam?* nec, ut comederet, persuaderi potuit. Quandoque comedens potu abstinere, quandoque potum sumebat sine cibo. Fratribus hortantibus, ut propter corporis infirmitates levamen admitteret, exempla Martyrum allegabat, longe graviora pro Jesu Christo patientium; utpote quos tempore Persecutionum ipse viderat. Cum aliquando profundius in Regionem Tabennæ dictam penetrasset, oranti vox allabitur: *hic mane Pacomi! & Monasterium conde, multi enim quærent te amore salutis, quos secundum Regulam a me tibi tradendam dirigas;* simul Angelus apparet, porrigens tabu-

tabulam, qua Regula, exinde ibi obser-^{Sæculum IV.}
vata, scripta erat. Hanc visionem Pale-^{A. C. 313.}
moni narrans, rogabat, ut secum illuc
iret; tum exstructa parva cella, ibi habi-
tare cœperunt. S. Palemon non multo
post tempore in bona senectute obdor-
miit. Post hæc Joannes S. Pacomii fra-
ter natu major fratrem quæsitum venit,
mansitque apud eum vitam cænobiticam
agens; quæ sibi, labore manuum suarum
comparata, supererant, pauperibus, nulla
in diem sequentem servata parte, distri-
buebant. Vestes non mutabant, nisi il-
las lavandi necessitate exigente; S. Pa-
comius semper cilicio induebatur. An-
nis quindecim nunquam ad somnum ca-
piendum decubuit, sed in medio cellæ
suæ sedens, ne quidem reclinato ad pa-
rietem capite, quiescebat. Ut plurimum
stans orabat decussatis brachiis, non nun-
quam totas noctes in eodem situ perdu-
rans. Postquam Joannes diem obiit, ali-
quo tempore Pacomius solus fuit, multis
illusionibus, & tentationibus Dæmonis
vexatus. Interea Monasterium ædifica-
bat recipiendæ Discipulorum multitudi-
nis, juxta promissum sibi e cœlo datum,
amplitudine sua capax. Aliquoties Mo-
nachi cujusdam, nomine Apollonis, ad
se invisentis solatio recreabatur, qui ulti-
mo veniens in placida Senectute apud
eum diem clausit; hunc suis ipse mani-
bus

Sæculum IV. A. C. 313. bus terræ mandavit. Sæpe Pacomius super serpentes, & scorpiones ambulabat, nec illi nocebant. Sæpe fluvium superaturus, crocodilis dorsum subjicientibus, ferebatur. Talis erat tunc temporis Monachorum vita in Ægypto, ubi plura Monasteria in desertis variis fuerant constructa.

§. IX.

S. Hilarionis initia.

*Hier. vita
Hilar.* In alia orbis parte, nempe in Palæstina, in hoc vitæ genere clarescebat S. Hilarion, in quodam oppido nomine Tabathe natus, quinque milliariis ab urbe Gaza ad Orientem distante. Parentes ejus Idololatræ puerulum Alexandriam miserunt, ut Grammaticæ operam daret; multum tam in litteris, quam in virtute profecit, & credens in JESUM Christum, relictis profanis spectaculis, Ecclesiæ conventus frequentabat. Cum ad ejus aures pervenisset S. Antonii fama, cujus nomen in Ægypto celebrabatur, ad eum in desertum profectus est, & statim vestitu mutato, ferme duos menses apud eum mansit, eandem vitæ rationem servans, nempe in oratione assiduitatem, in excipiendis fratribus humilitatem, in reprehendendo severitatem, in exhortando vigorem, in rigore perseverantiam. Sed multitudinem eorum, qui, ut sanarentur,